

Sössö

1/21
52. VUOSIKERTA

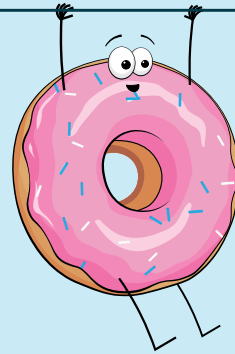
AALTO-YLIOPISTON SÄHKÖINSINÖÖRIKILTA RY

Sisällys

Pää(tön)kirjoitus	4
Puheenjohtajan palsta	5
Ring of Fire	6
Valkoviinin kaipuu	10
Kevätkarnevaalimysteeri: Uudelleenladattu	12
Eksoottiset lemmikit	14
Kipparit testaa: Skumppareseptit Wappuun	20
Tutkielma teekkareista	22
Sammakkopalsta	24
Hirven puuhanurkka	26
Ehkä Odin ehkä en	28

Sössö

1|2021

52. vuosikerta

Julkaisija

Aalto-yliopiston

Sähköinsinöörikilta ry
sähköinsinöörikilta.fi

Postiosoite: PL 15500

00076 Aalto

Päätoimittaja

Sasu Saalasti

sasu.saalasti@aalto.fi

Toimitus

Emmaleena Ahonen

Kiia Einola

Elias Hirvonen

Jami Hyytiäinen

Ilmari Kasvi

Miika Koskela

Ville-Pekka Laakkonen

Taneli Myllykangas

Aino Suomi

Tuukka Syrjänen

Aleksanteri Vesala

Nestori Yrjönkoski

Sofia Öhman

Taitto

Olli Komulainen

Emilia Kortelainen

Sasu Saalasti

Jonna Tammikivi

Vierailevat

Jutta Kalli

Petteri Kippo

Joonatan Koistinen

Johannes Ora

Mikko Sandström

Janne Sjöblom

Sampo Stranden

Kannet

Maria Pöllä

Kuvat

Elias Hirvonen

Jami Hyytiäinen

Essi Jukkala

Joonatan Koistinen

Tomi Koskinen

Oskari Lahti

Nette Levijoki

Jani Mannonen

Heidi Mäkitalo

Kalle Petäjäaho

Maria Pöllä

Aaro Rasilainen

Sasu Saalasti

Sampo Stranden

Tuukka Syrjänen

Jonna Tammikivi

Timi Tiira

Aleksanteri Vesala

Johannes Viirimäki

Paino

Picaset Oy

100 kpl

Palaute ja Verkkolehti

sik-sosso@list.ayy.fi

sosso.fi

ISSN

ISSN-L 0785-1707

ISSN 0785-1707

(Painettu)

ISSN 1798-1727

(Verkkolehti)

Pää(tön)kirjoitus

Hei sähkökansa ja muut sähköä päivittäin käyttävät! On ollut ilo seurata Sähköinsinööririkillan aktiviteetteja kuluneen talven ja kevään ajan näin päätoimittajan lasien kautta. Eniten on tullut käytettyä kokislasia, Suuret Oluet – Pienet Panimot -lasia sekä uusimpana tulokkaana, litalan Gaissa "rocks" -lasia. Voin täysin poskin sanoa, että lasit ovat vielä puoliksi täynnä. Kukin katsoo lasiaan omalla tavallaan, mutta mennään kuitenkin itse asiaan.

Meneillään on tietysti suurin ja komein SIK100-juhlavuosi, jonka kuluneille sekä tuleville tapahtumille voisi jo piakkoin perustaa SIK100 Lore -sivuston. Voidaan sanoa, että jotkut asiat ottaa enemmän kuin antaa, mutta kiperästä kiusanhenkiviruksesta huolimatta kuluneena vuosina on otettu annettava ja opeteltu antamaan otettava. Eli kiltahenki kukoistaa tavoilla jotka saattavat äkkiseltään vaikuttaa poikkeavilta, mutta perimmäinen idea ja tekemisen meininki kuitenkin on ja pysyy. Esimerkiksi muistan vieläkin ne iloiset naamat, jotka näin jakamassa jesarilla teipattuja tölkkejä etänä toteutettavaa olutmaistelua varten. Ja vielä komeassa sinisessä ja kahisevassa muovipussissa! Muistan myös, kuinka suoritin tätä etäolutmaistelua puolitehoilla, ja -valoilla, kunnes oli aika palata kouludedisten pariin. Se perimmäinen tekemisen meininki on läsnä juuri tämän kaltaisissa, pilke silmäkulmassa toteutettavissa asioissa, joita myös pidän yhtenä teekkariuden arvona. On arvokasta ja myös helpottavaa todeta, että hitto vie, ei tätä tulisi tehtyä missään muualla!

Vuodet vierivät myös 52 ikärenkaan saavuttavan Sössö-lehden elämässä. Tällä kertaa lehden teemana on keväinen... donitsisade. Tämähän tietysti tarkoittaa pirteitä lukuhetkiä teksten parissa, joita on ollut tekemässä kynäntaitajia fuksista chilipäähän. Toivotankin koko toimituksen puolesta kaikille lukijoille sitä kuuluisaa wappumieltä sekä tietysti mitä maittavimpaa kevätkarnevaalitunnelmaa!

Päätoimittaja

Sasu Saalasti

Puheenjohtajan palsta

Teksti: Johannes Ora

Kuva: Heidi Mäkitalo

Heippa kiltalaiset!

Kevät on alkanut jo pilkistää kunnolla pitkän talven jäljiltä, samalla pimeys on vaihtunut valoon. Tämä valoisuus ei ole ollut vain luonnosta havaittavissa vaan valon pilkahduksia on ruvennut näkymään jo monilla rintamilla, mistä ei todellakaan vähäisimpänä koko ajan paraneva rokotustilanne. Tämä antaa toivetta siitä, että voisimme aloittaa palaamisen kutakuinkin normaaliin päiväjärjestykseen tulevien kuukausien aikana (koputus puuhun).

Vaikka rajoitukset ovatkin rajoittaneet killan toimintaa, täytyy minun kehaista nyt toimintaamme näissä poikkeuksellisissa oloissa: olemme järjestäneet sitsejä sekä kulttuuri-, urheilu-, opinto- ja fuksitapahtumia lähes normaaliin tapaan. Tämän lisäksi uusia tapahtumakonsepteja on kokeiltu erittäin laajalla skaalalla ja ainakin osan uusista tapahtumista toivoisin jäävän normaaliin tapahtumarepertuaariin. On tietysti myös osa-alueita, joissa voisimme yhä parantaakin, mutta ne ovat aivan selkeästi vähemmistössä.

Tästä haluankin kiittää kaikkia killan aktiiveja sydämeni pohjasta.

Kiitos.

Nyt ajattelin hiukan valottaa, mitä olemme ajatelleet hallituksessa tehdä ja hankkia. Aloitetaan siitä, mistä tulee aina sanomista, eli rahasta. Hallitus on päättänyt hankkia killalle tänä vuonna uuden teltan korvaamaan rikkoutuneen ELEC-teltan, 1,5 kyykkäsettiä, polttoraudan killan logolla, uuden brändin mukaisen lipun, ansiomerkit, uuden logon kiltiksen seinälle, ja jo pitkään hankinnassa olleet uudet pelipaidat. Määrä kuulostaa paljolta, mitä se myös on, mutta useissa asioissa olemme selkä seinää vasten, koska vanhat

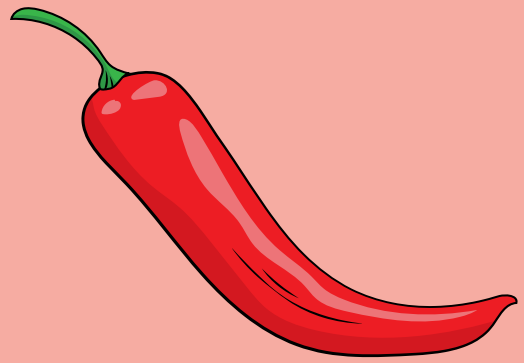

tavarat eivät enää kestä, ole kunnossa tai ole ajankohtaisia. Todennäköisesti kuitenkin osa hankinnoista tulee jäämään ensi vuodelle, mutta yritämme lyhentää listaa parhaamme mukaan. Olemme myös hallituksessa yksimielisiä siitä, että alkuvuodelle budjetoituja varoja voidaan käyttää hankintoihin. Tässä kohtaa monille herää kysymyksiä siitä, että mitä tapahtuu siinä tapauksessa sille isoimmalle projektille eli SIK100:lle. Tästä voin sanoa, että pidämme toisiamme kartalla ja varmistamme, että emme elä yli omien varojemme ja pääsemme jatkamaan kiltamme toimintaa vielä seuraavatkin 100 vuotta!

Jahka rajoitukset antavat myöten, tulemme avaamaan Sössöstreamin avustuksella kaksi aikakapselia, tätä ainakin vanhemmat kiltaktiivit ovat kyselleet jo vuoden alusta lähtien. Toimikunnat rupeavat myös palaamaan vanhoihin uomiinsa – uusista tapahtumista mainittakoon, että OTMK on ajatellut järjestää matalan kynnyksen afterworkkeja kesällä säännöllisen epäsäännöllisesti ja HVTMK on lyönyt ensi tahteja SIK100-vaellukselle, joka tulee suuntautumaan kohti pohjoista. Tämän lisäksi monia normaalisti keväällä järjestettäviä tapahtumia on myös siirretty syksylle, näistä lisää tietoa lähempänä syksyä.

Hyvää kevään jatkoa ja kohti parempaa loppuvuotta!

Ring of Fire

Teksti ja kuvat: Tuukka ja Jami

Ensimmäiset havainnot chilien käytöstä ja kasvatuksesta ihmiskunnan historiassa juontaa juurensa noin 6 000 vuoden päähän Etelä-Amerikkaan. Nyt 8 000 vuotta myöhemmin chilikastikkeet ovat päätyneet Suomeen ja vieläpä Sössön toimittajien kouriin ja he innolla ottavat haasteen vastaan maistella näitä erikoisia hedelmiä.

Tässä artikkelissa arvovaltainen raati maistelee erilaisia Poppamiehen chilikastikkeita miedosta aivan älyttömän tuliseen kastikkeeseen asti. Maailma on jo vuosien ajan kiistellyt, mikä chili on se tulisin, mutta nyt ei enää tarvitse murehtia siitä, sillä rohkeat toimittajat Jami ja Tuukka arvostelevat chilikastikkeita kaikkien meidän puolesta. Seuraavaksi, tutustutaan tarkemmin chilikastikkeiden maistajiin...

RAATI

Tuukka

Jami

Nuorempana ei minulle tulinen ruoka maistunut juuri ollenkaan, mutta jotain tapahtui sen jälkeen, kun saavuin Aaltoon ja nyt tulinen ruoka on parasta! Siipiweikkojen tulisuusasteikolla olen edennyt mediumista siihen, että XX-hot tuntuu jo mukavan miellyttävältä. Viime vuonna aloitin chilien kasvattamisen kotona, ja nyt ikkunalautaa koristaa pian valmistuvat keltaiset habanerot. Viime vuoden itse tekemäni chilikastike oli jymymenestys ja nyt toivottavasti uudesta sadosta saadaan vielä parempi kastike aikaiseksi! Toistaiseksi tulinen ruoka ei ole koskaan ollut vielä liian tulista minulle, mutta nyt kokeillaan muuttaako markkinoiden tulisimmat kastikkeet tämän.

Mä peitin aiemmin pöperöt suomalaiseen tapaan ketsupilla ja söin sörsselit sen kummempaa viksittä. Mauttomien kouluruokien suurkulutus ajoi kuitenkin pikkuhiljaa maustehyllyille, jotka aikansa lohdutettuaan jättivät melkoisesti toivomisen varaa. Pakko löytyä muitakin aineita kuin vain perinteiset suola ja pippuri. Nykyään erinäiset soosit ja chilit rikastuttavat omaa ruokalautasta ja vaikken mielläkään itseäni (vielä) chilipääksi, niin kaapista löytyy kuitenkin jo kohtuu tulisia settejä. Kiinnostusta löytyy aina maistelemaan uusia makuja sekä tietysti testailemaan oman sietokyvyn rajoja. Chileen kasvatusta voisi olla seuraava steppi, jota on lykännyt ainoastaan tieto oman viherpeukalon sijainnista lähes keskellä kämmmentä.

“Me kärsimme, jotta sinun ei tarvitse.”

– Jami ja Tuukka

Chilikastikkeiden esittely ja maistaminen

Poppamiehen kastikkeet ovat maailmallakin menestyneitä settejä, joista miedompia saa ihan perus lähikaupoista, mutta tulisempia taas joutuu metsästäämään isommista marketeista tai netin syövereistä. Dippailtavana käytettiin pakastinaltaan herkkuja eli tässä tapauksessa nugetteja, ranskalaisia ja sipulirenkaita.

Merkitsemme tulisuuutta maitolaseilla – mitä useampi maitolasi, sitä tulisemmalta soossi maistui meidän mielestämme. Oikeaa tulisuuutta kuvataan Scovillen asteikolla, jossa 0 vastaa tavallista paprikaa ja 2 000 000 taas maailman tulisinta chiliä eli Carolina Reaperia, jota myös käytetään testin Fire demonissa. Luku kertoo, kuinka paljon chiliä tulisi laimentaa sokerivedellä suhteessa chilin määrään, jotta se ei maistuisi enää ollenkaan.

Asteikko 3/5

Chilikastikkeet

1) Poppamies Caribbean -chilikastike

Tulusuus:

5/10, Medium

Chili:

Orange Habanero (100 000 – 300 000) ja Naga Jolokia (855 000 – 1 465 000)

Kuvaus:

Caribbean on hedelmäinen ja keskitulinen chilikastike, jossa ananaksen, mangon ja habaneron hedelmäiset maut kruunaa aito rommi! Kohti horisonttia!

Meidän arvio:

Makea marinadi, joka sopii niille jotka pitävät ananaksesta pizzassa. Mausta johtuen ei sovi kovin hyvin yhteen suolaisen kanssa. Potkusta ei ole puhuttakaan ja suuhun jää imelä jälkimaku. Todella hedelmäinen ja dippinä melko huono. Voisi testata ehkä tacon tai burgerin välissä. Next.

Maitolasit:

2) Poppamies Barbados -chilikastike

Tulusuus:

6/10, Hot

Chili:

Habanero (100 000 - 350 000)

Kuvaus:

Barbados on autenttinen itäkaribialainen chilikastike. Kastikkeessa korostuvat tulusuuden lisäksi sinapin ja curryn herkulliset maut!

Meidän arvio:

Etikkainen maku puskee läpi huomattavasti paremmin kuin aikaisemmassa kastikkeessa. Kastike aiheuttaa pientä kihelmöintiä, mutta ei missään nimessä ole tulinen. Chilin olemassaolon kastikkeessa tunnistaa, mutta potkua ei löydy. Tulusuus on hyvin verrattavissa Siipiweikkojen medium kastikkeeseen. Miellyttävän hyvä soossi, joka soveltuu hyvän mielen dippailuun. Maku on kokonaisuudessaan hieman makeahko ja hedelmäinen.

Maitolasit:

Ennen chilikastikkeiden maistamista. Vielä hymyilyttää.

3) Poppamies Naga Jolokia -chilikastike

Tulisuus:

8/10, Hot

Chili:

Naga Jolokia (855 000 – 1 465 000) ja Habanero (100 000 - 350 000)

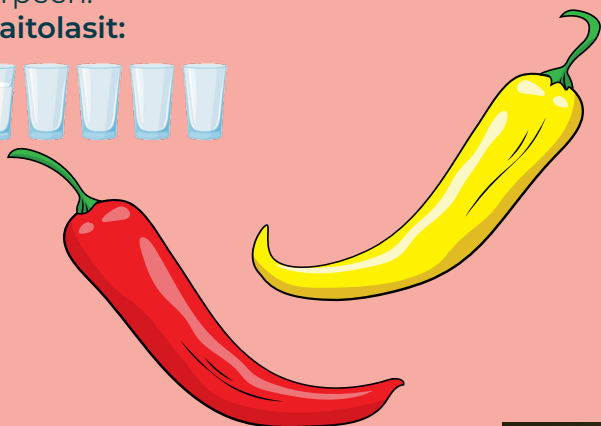
Kuvaus:

Naga jolokia on hedelmäinen kastike joka on valmistettu yhdestä maailman tulisimmista chileistä. Hitaasti nouseva polte hyväilee makuhermoja ruoassa!

Meidän arvio:

Tässä kastikkeessa tulisuuden jo huomaa, mutta se ei kuitenkaan ole liiallinen vaan miellyttävä. Maku ei ole mikään erityinen ja läpi puskee vain kastikkeen tulisuus. Kuvauksen mukainen hedelmäisyys ei maistu tässä soosissa ollenkaan. Maitopurkkia voi kokemattomammat soossien ystävät raottaa, meidän tapauksessa se ei ole vielä tarpeen.

Maitolasit:

4) Poppamies Ahjo -chilikastike

Tulisuus:

10/10, Extra Hot

Chili:

Naga Jolokia (855 000 – 1 465 000) ja Habanero (100 000 – 350 000)

Kuvaus:

Ahjo on todella maukas ja tulinen chilikastike. Soveltuu ruoanlaittoon tippa kerrallaan tai chilipäille isompina annoksina!

Meidän arvio:

Maukkaan habaneron maku on selkeästi paras näistä tulisem-

man pään kastikkeista. Iskee suoraan kuin nyrkki, mutta mieli tekee jatkuvasti lisää. Nikotus ja maidon kaipuu kuuluvat asiaan. Järkevää olisi varmaan käyttää tipoitain, mutta sehän olisi tylsää. Isoina annoksina aiheuttaa pitkäkestoisen hohkan suuhun ja tuo myös etikan maun pintaan.

Maitolasit:

5) Poppamies Scorpion -chilikastike

Tulisuus:

10+/10, Extra Hot

Chili:

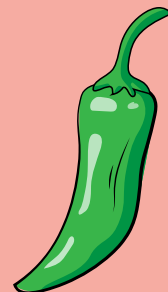
Scorpion (1 000 000 - 1 465 000)

Kuvaus:

Scorpion on poppamiehen tulisin kastike. Trinidad Scorpionista valmistettu kastike on rankempien chilipäiden toiveiden täyttymys.

Meidän arvio:

Polte tulee selvästi hitaammin kuin parissa aiemmassa kastikkeessa. Maku on myös melkoisen paha ja peittävä. Pelkän maun vuoksi tätä ei voi suositella yksinään käytettäväksi. Kaipaisi kylkeen hieman makeutta vaikkapa sweet chili -kastikkeen muodossa. Voi olla että muiden soossien luoma bufferi ei tehnyt kauheasti eroa tulisuudessa tämän

Fire Demonin jälkeen. Kokeile toki kotona :)

ja ahjon välillä. Edit: Myöhemmin maistettu-
na aiheutti pitkän ja tuskallisen poltteen.

Maitolasit:

6) Poppamies Fire Demon -chilikastike

Tulisuus:

11/10, Extra Hot

Chili:

Carolina reaper (1 569
300) maailman tulisin chili

Kuvaus:

Fire demon on järjettömän
tulinen chilikastike. Suositte-
lemme koskemaan tähän de-
moniin ainoastaan pitkällä kepillä
tippa kerrallaan. Ne jotka kestävät demonin
poltteen, palkitaan mahtavalla maulla!

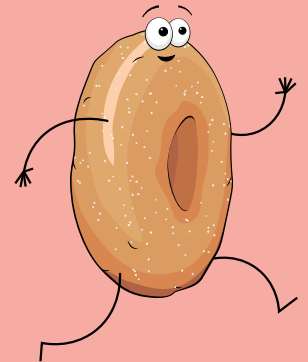
Meidän arvio:

Tämän kastikkeen tuoksu on kauhea ja
koostumus värin kanssa muistuttaa jäh-
mettynyttä verta. Tämä kastike on aivan
saatanan tulinen. Tulisuus ei heti iske, mutta
noin 20 sekunnin makustelun jälkeen kipu
on astraalinen. Tässä ei ole mitään järkeä,

kipu on nyt fyysistä. Maku on aivan hirveä,
mutta maun korvaa pistävä tulisuus. Ei
riitä todellakaan ymmärrystä kuka tällais-
ta haluaisi käyttää. Tähän kastikkeeseen ei
todellakaan

kannata koskea edes
pitkällä tikulla. Tulisuus-
ero aikaisempaan kas-
tikkeeseen on kuin yö ja
päivä. Tämä kastike sov-
eltuu vain masokisteille.

Maitolasit:

JÄLKIHIKI

Tuukka

Jami

Eihän tää helppoa ollut. Vatsaan sattuu,
heikottaa ja suu on turta. Jatkossa tiedetään,
että maltti on valttia ja kannattaa uskoa
mitä pullon kyljessä sanotaan. Fire demon
voisi olla muuten hyvä jäynä kaverin ruoassa!
Myös monia hyviä kastikkeita löytyi ja ti-
etämys erilaisista chileistä kasvoi. Ensi kerta
ehkä niitä sitten maistellessa, nyt aamun
vessareissua odotellessa.

Kaikkien paitsi viimeisen kastikkeen tuli-
suus ei tullut yllätyksenä. Viimeinen kastike
oli oikeasti järjettömän tulinen. Tulisuuden
raja vedetään selvästi 10/10 kohdalle ja 11/10
menee jo fyysisen kivun puolelle. Vatsaankin
rupesi sattumaan heti, kun tulisin kastike
oli laskeutunut. En suosittele kenellekkään
(paitsi kikkiläisille) Fire demonia :S

Valkoviinin kaipuu

Teksti: Sampo Stranden, Janne Sjöblom ja Mikko Sandström

Kuva: Sampo Stranden

Alkon hyllyt ovat pullollaan monenlaisia viinejä ja niistä on vaikea valita sopivaa varsinkin opiskelijabudjetilla. Tänään me, SIK:in fuksit Janne, Sampo ja Mikko, päätimme vertailla kahta täysin eri hintaluokissa olevaa valkoviiniä. Vertailuun valikoitui italialaista eliittiä edustava SanVigilio Pinot Grigio ja espanjalainen haastaja Los Molinos. Tämän leikkimielisen artikkelin luettuasi osaat valita täydellisen viinin tilanteeseen kuin tilanteeseen.

Nyt voidaankin siirtyä suoraan arvosteluun. Mitään hyvää ei kannata jättää viimeiseksi, joten aloitamme hintaluokan yläpäässä keikkuvasta viinistä. SanVigilio Pinot Grigio on pirskahtelevan hedelmäinen italialaista eliittiä edustava valkoviini suoraan Di Pavian provinssista, joka sijaitsee aivan Milanon eteläpuolella. Legendan mukaan tätä herkkua on valmistettu jo antiikin ajoista asti. Tällä kertaa maisteltiin kuitenkin vuoden 2019 vuosikertaa. Arvostetut rypälelajikkeet Pinot Grigio ja Chardonnay antavat tälle herkulle erinomaisen maun, joka hivelee makunystyröitä.

Jatketaan vielä tätä ylistämistä. Tämä pirteän kuivahko tuoksu vie mennessään suoraan Italian kuvankauniille viinitarhoille, mikä on suorastaan kaivattua näin korona-aikana. Väriltään viini on kullankeltainen ja koostumus on silkin samettinen. Ensimmäisenä ostopäätökseen vaikuttaa tietenkin pullon ulkonäkö. Tämän viinin ulkonäkö tuo mieleen välimeren, mikä näkyy hinnassakin. Etiketti on simplistisen elitistinen, mikä vastaa täydellisesti juoman sisältöä. Sähköteekkarille hyödyllinen nippelitieto saattaa olla sähkönjohtavuus, joka on tässä viinissä tarkkojen tieteellisten tutkimusten mukaan 1,92 mS/cm.

Lopuksi vielä arvostelijoiden mielipiteet viinistä:

Sampo: Joo ihan hyvää juotavaa.

Janne: Ei kyllä mitään jallua, mutta alas menee.

Mikko: Kyllä tää vissii viiniä on.

SanVigilio Pinot Grigio asetti riman erittäin korkealle, mutta siirrytään nyt kuitenkin seuraavan pariin. Los Molinos on espanjalainen kepeän kuivahko hedelmäinen viini suoraan Alkon alahyllyltä. Viiniin käytetyt rypäleet Airen ja Verdejo eivät valitettavasti vedä vertoja italialaisille serkuilleen. Makuelämästä heikentää karvas jälki-

maku, mutta hinta tuo tasapainoa tähänkin. Hapokkaan ilmeetön viini on kuin suoraan tonnin setelistä. Tonninsetelimäisyys näkyy myös värissä, sillä väri on laimean kirkkaan kellertävä. Pullon ulkonäöstäkään ei ole mitään erityistä mainittavaa, sillä se on vain läpinäkyvä lasipullo, johon on läntätty ihan kohtuullinen etiketti. Sitten vielä sähkönjohtavuus. Voimakas hapokkuus tuo huomattavasti lisää sähkönjohtavuutta. Nimittäin sähkönjohtavuus on tässä viinissä 2,1 mS/cm ja se on selkeästi huomattavissa.

Ja vielä arvostelijoiden mielipiteet:

Sampo: Kyllä tätä vielä juo.

Janne: Ei tää vieläkään jallua ollut, mutta yllättävän halpaa.

Mikko: Mahdollisesti viiniä, mutta en ole ihan varma.

Tämän päivän viinien hintaero oli huomattava. Los Molinos vie opintotuista 6,98 euroa kun taas taas SanVigilio vie peräti 8,99 euroa opiskelijabudjetista. Eli eroa on huimat 2,01 euroa. SanVigilion maku ja yleinen ilme ovat selvästi ylivertaisia Los Molinokseen verrattuna, mutta ovatko selkeästi korkeampi hinta ja lähes 1600 km kävelymatka Espanjasta Italiaan, sähkönjohtavuuden kustannuksella, sen arvoista?

Ja arvostelun voittaja on... Jaloviina! Voittajan raati valitsi yksimielisesti. Perusteluina raatilaiset esittivät juoman olevan tuttua ja turvallista kotimaista. Lisäksi tämä päihittää viinit hinta-känni suhteessa. Jallun lämpimän hedelmäinen maku tuo hymyn jokaisen teekkarin suulle poikkeuksetta.

Disclaimer – Me emme tiedä viineistä oikeastaan mitään ja arvostelu on melkein tehty yhteistyössä Altian kanssa suuren kulutuksen takia.

Enstossa on hyvä buugi

Parempaa elämää sähköllä

Ensto suunnittelee ja tarjoaa sähköistysratkaisuja, jotka tekevät älykkäistä sähköverkoista, rakennuksista ja liikenteestä entistä turvallisempia, toimivampia, luotettavampia ja tehokkaampia. Vuonna 1958 perustettu kansainvälinen teknologia- ja perheyritys työllistää noin 1 400 ammattilaista Euroopassa, Yhdysvalloissa ja Aasiassa. Uskomme parempaan elämään sähköllä ja kestävämpään huomiseen.

Better life.
With electricity.

ENSTO

ensto.fi

Kevätkarnevaalimysteeri: Uudelleenladattu

Idea ja toteutus: Sasu Saalasti ja Olli Komulainen

Syyskarnevaalimysteerin jälkeen Taikuri Jekku ja Mailamies matkasivat Lihapulagalaksiin etsimään pasta-ainetta. Puolen vuoden etsinnän tuloksena he saivat mukaansa 100 milligrammaa rock-otetta (D5).

Ennen paluumatkaansa parivaljakko kävi vielä hakemassa ilmanpainebaarista galaksimatkalle sopivaa hanailmaa. Tiskillä baaribaarinbarista kiinnitti huomion kaverusten itsevarmaan habitukseen, nosti tiskille arkun ja tokaisi: "Ei sankareita kiinnostais vielä yks mysteeri?"

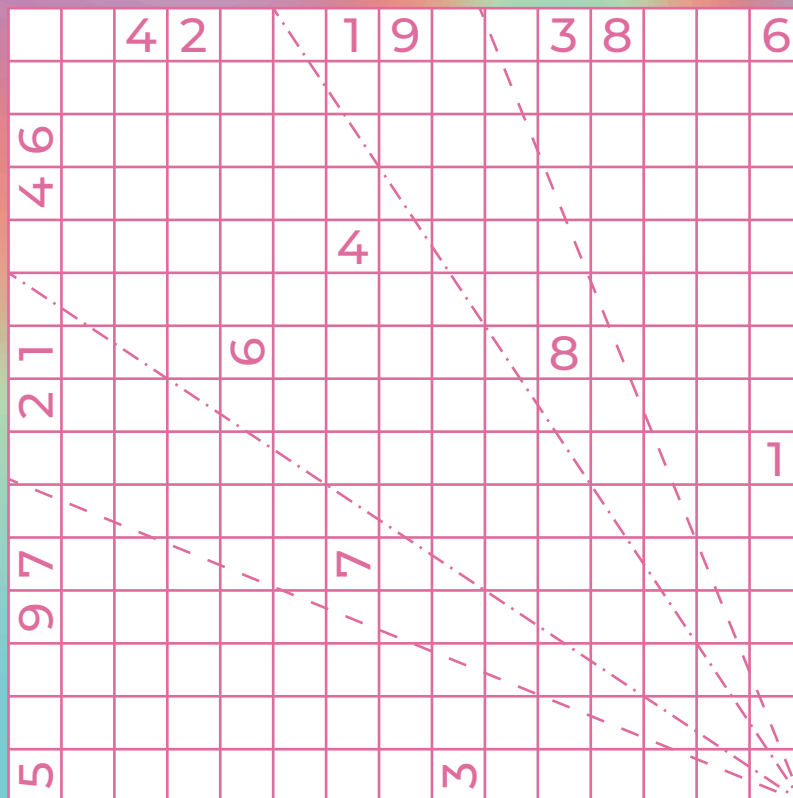
"Mul on 100 ongelmaa, mut mysteeri ei oo yks niist", tokaisi Mailamies ja ojensi kättään kohti tiskillä olevaa arkkua.

Barista jatkoi: "Sisältä löytyy kolme esinettä: laatalle painettu myytti, kryptinen pala ruutupaperia sekä ubuntunoranssi numeroliuska. Selvittäkää liuskaan upotettu kuusikirjaiminen koodisana ja kertokaa se minulle. Legendan mukaan salasana on aivan silmienne edessä, mutta lento-onlähtö voi kestää hetkisen. Ei haittaa vaikka ruutupaperi hieman rypistyisi, se on kokenut kovia ajan saatossa.

Älkää unohtako mainita ratkaisustanne myös Kevätkarnevaalimajurille (@kevatkarnevaalimajuri). Ja turha luulo yrittää voimalla arvata koodia, hajautusalgoritmimme ovat hitaita!"

Linnan muurilla loikoileva sisilisko
pudotti häntänsä, kun kuningas
Kefeus ratsasti Pegasuksella
aikeinaan voittaa lohikäärme.

Ainoana aseenaan kuningas kantoi
kirkkaana hohtavaa lyyraa,
jonka ääni ei runoilijoille kelvannut,
sillä se muistutti pikemminkin
ketun ulvontaa.

6 2 8 2 7 1 1 2 3 1 8 8 4 9 1 2 5 2 2 9 3 9 8
8 9 3 1 7 2 6 1 4 2 4 4 3 8 9 5 3 3 9 5 8 2 4
7 7 1 4 3 9 1 2 8 9 1 2 5 5 2 3 4 7 1 8 8 1 6

Eksoottiset Lemmikit

Teksti ja kuvat: Aleksanteri Vesala ja Joonatan Koistinen

Laji:	Sungaya inexpectata
Yleinen nimitys:	Sunny stick insect
Lahko:	Kummitussirkat (sauvasirkat)
Koko aikuisena:	Uros 5 cm, naaras 9 cm
Ravinto:	Kasvissyöjä
Alkuperämaa:	Filippiinit
Elinikä:	11–12 kk
Sopii aloittelijalle:	Erinomaisesti

Lähes aikuinen uros S. inexpectata

Sirkat ovat todella halpoja. Aikuiset maksavat yleensä vähän alle kymppin ja vastakuoriutuneet poikaset pari euroa. Munia voi saada jopa alle eurolla postin kautta toimitettuna. Sirkkojen hoito on myös halpaa, koska ne ovat kasvissyöjiä ja syövät melkein mitä vain lehtiä. Itse ostin niille talviaikaan 1-2 basilikaruukkua kuussa. Ostan yleensä basilikan, koska nuorten sirkkojen oli helppo piiloutua sen lehtien alle ja sen päällä oli helppo kiipeillä. Sirkat syövät kyllä melkein mitä vain. Kesällä niille voi hakea pihalta esimerkiksi koivua, vadelmaa ynnä muuta. Niille kannattaa kokeilla antaa erilaisia kasveja ja katsoa mistä ne pitävät.

Sirkat pärjäävät hyvin yksin, mutta tulevat toimeen myös laumassa. Pitää kuitenkin huomioida, että jokaisella sirkalla on tarpeeksi omaa tilaa terraariossa. Itselläni on yhdessä terraariossa 18x18x35 cm (pituus x leveys x korkeus) kolme yksilöä pärjännyt oikein hyvin. Terraarion pitää olla korkeudel-

taan vähintään kolme kertaa aikuisen sirkan mittainen eli noin 30 cm. Tämä johtuu siitä, että ne viettävät aikansa enimmäkseen pystyasennossa puissa matkien tikkua. Siitä niiden nimi tuleekin. Omien sirkkojeni terraariona toimii iso lyhty.

Sirkat ovat peräisin Luzonin saarelta Filippiineiltä, joten niiden terraarion kosteusprosentti kannattaa pitää 60–90 %:ssa ja lämpötila 20–35 °C:ssa (ihanne 27 °C). Terraariota on hyvä kosteuttaa suihkupullolla ainakin kerran päivässä, mutta aikuiset sirkat pärjäävät muutaman päivän heikommissakin olosuhteissa. Sirkat myös juovat lehdille muodostuneita pisaroita. Vettä suihkuttaessa on hyvä välttää suihkuttamasta suoraan sirkkoja. Sirkkoja ei myöskään saa jättää suoraan auringonvaloon ilman minkäänlaista varjoonmenemismahdollisuutta.

Sungaya inexpectata on hyvin rauhallinen laji. Ne viettävät päivänsä terraariossa oleviin keppeihin tai kasveihin takertuneena ja saattavat liikkua yöllä enemmän ympäri terraariota. Ne eivät pure, eivätkä ne ole myrkyllisiä. Ne ovat täysin harmittomia ihmisille ja muille eläimille. Niiden ainoat puolustautumiskeinot vihollista vastaan ovat tuulesa heiluvan oksan matkiminen, paikoilleen jähmettyminen ja pakoon kipittäminen, joten ne voi turvallisesti ottaa kädel- le. Jotkin sirkat tulevat melko vastahakoisesti kädelle, kun taas jotkut saattavat tulla kädelle oikein mielellään. Tuulesa heiluvaa oksaa matkiva sirkka näyttää melko hauskalta ja ne tekevät sitä usein.

Sungaya inexpectata voi lisääntyä sukupuolisesti sekä partenogeneettisesti eli ilman urosta. Sirkkojen munien hautomiseen menee normaalisti 4-6kk ja partenogeneettisillä munilla hieman pidempään. Naaraat munivat munansa multaan, joten jos terraariossa on naarassirkkoja, pohjalla kannattaa olla noin 5 cm multakerros. Naaraat saattavat stressaantua, jos ne eivät pääse munimaan muniaan oikein, joten niille kannattaa jättää terraarioon vähintään pieni astia, jossa on tarvittava määrä multaa munimiseen. Liika stressi voi pahimmassa tapauksessa johtaa sirkkan kuolemaan. Terraariot kannattaa tarkastaa munien varalta aina välillä. Jos munat ovat ei toivottuja, ne maistuvat esimerkiksi kaloille. Munat näyttävät hieman mustikan kokoiselta ja väriseltä mansikalta. Niiden kuoriutumisprosentin nostamiseksi ne on hyvä pitää kosteassa mullassa koko hautomisen ajan.

Poikasten kuoriutumisprosentti on noin 90 %. Poikaset ovat todella vikkeliä ja pyöri- vät ahkerasti ympäri terraariota. Vastakuoriutuneet poikaset ovat noin 2 cm mittaisia, joten niitä saattaa olla hankala löytää terraariosta, jos siellä on paljon sisustusta.

Sirkkan aikuistumiseen menee 7-8 kk. Urok- sista tulee noin 5 cm mittaisia laihoja tik- kuja ja naaraista 9 cm mittaisia paksumpia keppejä. Naaraat ovat isompia ja paksumpia kuin urokset, joten niiden kasvu on myös pal- jon nopeampaa kuin urosten. Poikasina niitä on hankala erottaa toisistaan.

Kummankin sukupuolen kuori on kova ja niillä on selässä neljä isompaa piikkiä ja useita pieniä ympäri vartaloa. Sirkat kuolevat 11-12 kk ikäisenä.

Oikealla juuri nahkansa luonut yksilö. Luotu nahka roikkuu ja- lasta väärinpäin keskellä ylhääl- lä. Vasemmalla pienempi yksilö.

Sungaya inexpectata on erit- täin helppo hoitaa ja sopii hyvin aloittelijalle ja sopii opiskelijan elä- mään. Terraario on helppo sisustaa ja niiden syömä ravinto on halpaa. Ne eivät elä kovin pitkään, joten niiden hoitoon ei tarvitse si- toutua liian pitkäksi aikaa, jos niistä ei pidä- kään. Suosittelen lämpimästi kenelle vaan kiinnostuneelle.

Vasemmalla aikuinen naaras, oikealla aikuinen uros

Tarantula itsessään ei ole kaikista kallein lemmikki, mutta ei välttämättä halvinakaan, riippuen hämähäkin iästä. Täysikasvuiset maksavat luonnollisesti enemmän, ja pitää hommata suurempi terraario, kun taas nuoren hämähäkin tai vauvan voi saada hyvin halvalla eikä asumuksenkaan tarvitse olla kummoinen, pieni muovipurkki riittää. Nuorempaa hämähäkkiä ostaessa on vain se riski, että selviytyminen aikuiseksi ei ole aina täysin varmaa. Eikä myöskään voi olla varma sukupuolesta.

Itselleni esimerkiksi aikuinen *Acanthoscurria geniculata* -lajin naaras maksoi 50 euroa, ja sen asumukseen liittyviin kuluihin noin toiset saman verran. Hinnat riippuvat pitkälti siitä, mistä hämähäkin ostaa ja kuinka hienon asumuksen sille haluaa tehdä. Jos ei halua itse kasvattaa ruokaötököitä, ruokintaan kuluu rahaa varmaankin noin 10 euroa kuukaudessa, kun käy ostamassa eläinkaupasta purkillisen esimerkiksi torakoita.

Useat tarantulalajit ovat pääsääntöisesti yöeläjiä, mutta minulla esimerkiksi aikuinen *Acanthoscurria geniculata* on hyvin aktiivisesti näkösällä päivälläkin.

Tarantulat ovat pääsääntöisesti yksin eläviä.

Joitain lajeja voi pitää kommuuneissa, mutta itse hämähäkin ylläpitokin helpottuu kun niitä on vain yksi yhdessä astiassa ja hämähäkki itse on tyytyväinen siihen.

Tarantulalle vaadittava ympäristö on myös hyvin lajikohtainen, riippuu siitä millaisessa ympäristössä kyseinen laji elää luonnossa, onko kuivalta alueelta vai sademetsästä. Elääkö pääsääntöisesti maassa vai puissa. Lämpötila tarantuloilla on myös hieman lajikohtaista, mutta yleisesti ne pitävät hieman huoneenlämpöä lämpimämmästä (noin 25 celsiusastetta). Itselläni *A. geniculata* on esimerkki sellaisesta hämähäkistä, joka elää pitkälti maan tasalla ja tarvitsee siten

terraarioon enemmän pohjatilaa kuin korkeutta. Kyseinen laji tulee myös kosteammilta alueilta Brasiliasta, jolloin se pitää myös kosteammista olosuhteista terraariossaan joten sitä on hyvä ylläpitää jollain tavalla. On myös esimerkki kuivilta alueilta Venezuelan pohjoispuolelta tulevastajista (*Chromatopelma cyaneopubescens*), joka pitää siitä, että terraario on kauttaaltaan rutikuiva, vesiastiaa lukuunottamatta. On myös yksi esimerkki pääsääntöisesti puissa elävästä lajista (*Poecilotheria metallica*) jolle terraariossa täytyy olla enemmän korkeutta

Laji:	<i>Acanthoscurria geniculata</i>
Yleinen nimi:	Brasilian valkopolvi (Brazilian whiteknee)
Koko aikuisena:	Uros noin 9 cm, naaras jopa 20 cm
Ikä:	Uros noin 4 vuotta, naaras jopa 20 vuotta
Alkuperämaa:	Brasilia
Sopii aloittelijalle:	Jos tietää mihin ryhtyy

kuin pohjan pinta-alaa. Tarantuloilla asumuk-
sen koko riippuu myös vahvasti siitä, minkä
kokoinen itse hämähäkki on: aikuiselle pitää
olla enemmän tilaa, kun taas poikanen pär-
jää hyvin vaikka pienessä muovipurkissa. Ta-
rantulat ovat lihansyöjiä. Pääsääntöisesti niil-
le syötetään muita ötököitä, kuten torakoita
tai jauhomatoja. Ruokahyönteisten koko riip-
puu suoraan tarantulan koosta. Nyrkkisään-
tönä noin hämähäkin keskivartalon kokoi-
nen ötökkä on parhain ravintoötökän kooksi.

Nahanluonnin aika on tarantuloilla niiden
herkintä aikaa. Jos itse tapahtumaa sattuu
pääsemään näkemään, niin se on hyvin dra-
maattisen näköistä. Tärkeimpiä huomioita
siihen liittyen on, että hämähäk-
kiä ei kannata häiritä, kun na-
hanluonti on käynnissä. Se
saattaa myös paastota
joskus pitkäänkin en-
nen nahanluontia ja
sitä ei kannata syöttää
heti nahanluonnin
jälkeen, milloin sen
hampaat eivät ole
vielä kunnolla kovet-
tuneet.

Tarantulan vaaralli-
suus riippuu pitkäl-
ti lajista. Yleisimmin
tarantulat luokitellaan
uuden maailman lajei-
hin eli amerikoista tuleviin
ja vanhan maailman lajeihin
eli Aasiasta ja Afrikasta tuleviin.
Ne erottuvat toisistaan sillä, että vanhan

maailman lajeilla on usein paljon vahvem-
paa myrkkyä, mitä ne käyttävät puolustau-
tuakseen, jos pakoon ei pääse, ja ovat siinä
tapauksessa periaatteessa vaarallisempia ja
niitä ei yleensä suositella aloittelijoille.

Uuden maailman lajeilla taas niiden myrkky
on paljon miedompaa, mutta ne käyttävät
puolustautuakseen niiden peräosassa ole-
via poltinkarvoja, mitä ne potkivat häiritsijän
päälle, mutta niiden miedomman myrkyn ja
yleisesti rauhallisemman olemuksen vuoksi
niitä yleensä suositellaan aloittelijoille. Mi-
nun esimerkeistäni A. geniculata ja C. cy-
aneopubescens ovat uudenmaailman lajeja
ja P. metallica on vanhan maailman laji, jota
ei usein todellakaan voi suositella
aloittelijoille. Tietysti kaikessa
vähänkään myrkyllisyydestä
puhuttaessa täytyy ottaa
huomioon mahdolliset
allergiset reaktiot.

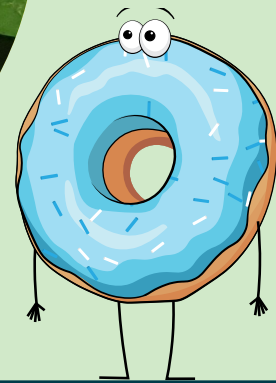
Tarantulat eivät tuhoa
huonekalujasi, mutta
terraarioon laittamat
asiat ovat vapaata
riistaa joista hämä-
häkki todennäköi-
sesti tulee muokkaa-
maan itselleen kodin
oman maun mukaan.

Laji:	Chromatopelma cyaneopubescens
Yleinen nimi:	Greenbottle blue tai GBB
Koko aikuisena:	Uroksen ja naaraat noin 10 cm
Ikä:	Uros noin 4 vuotta, naaras noin 14 vuotta
Alkuperämaa:	Venezuela, Paraguana-niemi
Sopii aloittelijalle:	Jos tietää mihin ryhtyy

Hoidon helppous riippuu pitkälti lajista ja tarantulan koosta, sillä mielestäni ainoa hankaluus on jos hämähäkkiä pitää käsitellä yleensä asumuksen muuttuessa. Mutta muuten hämähäkin hoito on hyvin simppeleä: aikuis- ta voi syöttää noin kerran viikossa sopivan kokoisella torakalla, pärjää vähemmälläkin ja saattaa itsekin välillä hylätä ruokatarjouksen. Poikasia voi syöttää useammin. Ehkä myös toinen hoidon hankaluus tulee siitä, että ruokaötköiden tulee olla eläviä, joten niitä täytyy joko itse kasvattaa tai käydä säännöllisin väliajoin ostamassa eläinkaupasta.

Tarantulan helppoudesta riippuu hyvin pitkälti lajista, mutta jos valitsee sellaisen lajin, joka on yleisesti mielletävissä sopivaksi aloittelijalle, niin lemmikin hoito itsessään on hyvin helppoa. Terraarion ei tarvitse olla kovin kummoinen ja syöttäminen tapahtuu suhteellisen harvoin, joten mielestäni tarantula sopii loistavasti opiskelijan lemmikiksi, kunhan vain pääsee yli araknofobiastaan.

Laji:	Poecilotheria metallica
Yleinen nimi:	Useita, esimerkiksi Gooty Sapphire Ornamental
Koko aikuisena:	Urokset ja naaraat noin 15 cm
Ikä:	Uros 4 vuotta, naaras 12 vuotta
Alkuperämaa:	Kaakkois-Intia
Sopii aloittelijalle:	Ei suositeltavaa

SIK100

Juhlavuosi on käynnissä!

28.5.2021

Kevätkarnevaalit

23.10.2021

SIK100-seminaari

12.2.2022

Potentiaalin Tasaus 100

Kipparit testaa: Skumppareseptit wappuun

Teksti ja kuvat: Emmaleena Ahonen ja Jonna Tammikivi

Kaivelimme muistimme sopukoista kolme parasta skumppaisaa reseptiä, jotka kannattaa ottaa muistiin seuraavaa wappua tai brunssikertaa varten.

SIHISEVÄ WAPPUMALJA

Vahto

4 keltuaista

1,3 dl sokeria

1 dl kuohuviiniä (italialaista prosecco)

Maustetut marjat

4 dl marjoja (Mitä vain omia lemppareita!)

2 rkl ruokosokeria

1 rkl sitruunamehua

1/4 tl kanelia

1. Mausta marjat sokerilla, sitruunamehulla ja kardemummalla. Jätä hetkeksi huoneenlämpöön odottamaan.
2. Vatkaa teräskulhossa sähkövatkaimella keltuaiset ja sokeri kuohkeaksi vaahdoksi. Lisää kuohuviini edelleen vatkatuen.
3. Nosta kulho kiehuva vettä sisältävän kattilan päälle. Vesi saa poreilla kevyesti, mutta ei kosketa kulhon pohjaa, jotta vahto ei pala pohjaan. Jatka vatkaamista vesihauteen päällä sähkövatkaimella 5–10 minuuttia, tai kunnes vaahdon tilavuus on kaksinkertaistunut ja se on erittäin kuohkeaa.
4. Tarjoa proseccovaahdot heti marjojen kanssa.

Viimeinen sana: Näyttävä ja herkullinen jälkiruoka ja samalla vieläpä todella helpotekoinen. Tämän sihisevän wappuherkun kanssa täytyy vain pitää mielessä, että se on tarjoiltava heti sen valmistuttua, muuten vahto lässähtää.

SKUMPPAA LUSIKALLA

4 liivatelehteä

vettä

1 dl kiehuva vettä

2–3 rkl sokeria

3 dl kuohuviiniä

marjoja (Mitä vain omia lemppareita!)

1. Laita liivatelehdet pehmenemään kylmään veteen viiden minuutin ajaksi.
2. Sekoita kiehuva vesi ja sokeri yhteen ja liuota pehmenneet liivatelehdet siihen.
3. Lisää seokseen kuohuviini ja sekoita.
4. Kaada kuohuseos lasihin ja lisää joukkoon muutamia marjoja, mutta ei kaikkia.
5. Anna seoksen hyytyä jääkaapissa x määrän aikaa ja lisää marjoja lisää. Näin saat luotua marjoilla kerrostetun efektin.
6. Anna hyytyä vielä ainakin 3 tuntia.
7. Tarjoile sellaisenaan tai marjojen ja kuohukerman kanssa. (Jos otat herkut mukaan piknikille, muista lusikat!)

Viimeinen sana: Erittäin maukasta, etenkin kermavaahdon kanssa. Kuohuviinin kuplat maistuivat syödessä. Tämän kanssa täytyy kuitenkin ennakoida sillä hyytyminen kestää kauan. Tämän herkun saa helposti pakattua mukaan myös piknikille ja korkean dokabiilitteen ansiosta se toimii mainiona sillisspesiaalina!

SIMAKUOHUT

Siirappi

- 4 dl vettä
- 1 dl fariinisokeria
- 1 dl sokeria
- 1 lime
- 1 lasillinen
- 4 cl siirappia
- 10 cl kuivaa kuohuviiniä
- 1 vihreä koriste

1. Mittaa kattilaan vesi ja sokerit.
2. Purista limeä oman maun mukaan sekaan mehua.
3. Aseta kattila levyille ja anna siirapin alun hautua noin 30 min.
4. Anna valmiin siirapin jäähtyä ja säilytä jääkaapissa.
5. Kaada jäähtynyt siirappi lasiin kuoviiniin kanssa ja koristele

Viimeinen sana: Kannattaa kokeilla, jos pelkkä kuohuviini alkaa tyyppiä. Siirappi antaa juomalle sopivan simaisen maun. Siirappi säilyy myös jääkaapissa ainakin muutaman viikon, eli voit tehdä siirapin valmiiksi jääkaappiin hyvissä ajoin ennen juhliä tai tehdä mitä parhaan vaikutuksen yllätysvieraisiin, kun taitot tällaiset maljat heille hetkessä!

Tutkielma teekkareista

Teksti: Petteri Kippo

Osa 1. Kuka teekkari on?

Teekkari (*Homo technicum*) on ihmisenä kehittynyt ylilaji, joka tunnetaan erinomaisesta huumorintajustaan ja juhlimisinnostaan. Vaikka nämä seikat ovatkin ensimmäiset asiat, mitä teekkareista tulee mieleen, ovat nämä mystiset otukset myös paljon enemmän. Teekkarit omaavat erinomaisen ryhmähengen, eivätkä teekkarit jätä ketään ulapalle, vaan aina autetaan, olkoon avun tarvitsija vaikka KIK-iläinen. Myöskin teekkarit kehittävät uutta tulevaisuutta. Teekkarit, kuten nimikin jo kertoo, ovat tekniikan alojen ammattilaisia, kukin omalla kentällään. Teekkarin elinkaari alkaa pienestä fuksista, jonka pieni pää menee hetkessä sekaisin, mutta ajan kuluessa tämä pieni viaton otus suorittaa initiaatioriitin, jossa fuksi ansaitsee tupsunsa ja voi täten kutsua itseään teekkariksi hyvällä omatunnolla ja valkolakkisella todisteella. Jos teekkari jatkaa onnistuneesti tällä tiellä, hän voi jonain kauniina päivänä onnistua myyttisessä ”valmistumisessa” ja täten kehittyä seuraavalle asteelle, jos Tuuheapartainen Insinööri suosii insinööriksi (*Homo ingenium*).

Osa 2. Teekkarien kulttuuri

Teekkarien kulttuuri on myös aivan oma-laatuista. Teekkarit jakavat itsensä erinäisiin ryhmittyymiin, kiltoihin, omien alojensa mukaan. Nämä killat pitävät huolta omistaan monin tavoin sekä pitävät teekkarinsa toiminnassa erilaisten tapahtumien ja tempausten avulla, ettei teekkarien jäy-

nänhimo pääse aivan käsistä. Näissä tapahtumissa teekkarit kokoontuvat kaltaistensa seuraan, viettävät hyvää aikaa sekä mahdollisesti löytävät itselleen uusia ystäviä, tai jopa parin. Kuitenkin parinvalinnassa täytyy olla tietoinen sen hetkisestä kiltapolitiikasta, että tietää yhteisön hyväksymät parivalinnat. Teekkarit suorittavat myös tapahtumissaan laulamista, jolla ryhmä vahvistaa keskinäisiä siteitään. Laulutaito ei kuitenkaan ole pakollinen tähän toimintoon, toisin kuin yleisin luullaan. Aiemmin mainittu jäynänhimo on myös yksi teekkarikulttuurin erikoisuuksista. Teekkareilla on luonnollinen vietti käytännön piloihin, toisin kuin kaikilla muilla lajeilla. Tätä viettiä teekkarit toteuttavat erityisesti aprilipäivän tienoilla, kun teekkarit ovat heränneet uudenvuodenjuhlinnan jälkeisestä krapulastaan. Jäynät eivät kuitenkaan ole ikinä pahantahtoisia, sillä jostain teekkarin sielun syvyyksistä löytyy vielä sympatiaa ja hyvänthahtoisuutta.

Osa 3. Wappu

Wappu (huomioi oikeaoppinen kirjoitusasu kaksoisveellä) on teekkarien pyhäpäivä, jonka Tuuheapartainen Insinööri heille antoi vuonna 700. Vaikka muu kansa juhlii samaan aikaan vappua, teekkarien Wappu on aivan oma asiansa. Wappu on vähintään viikon kestävä juhlinta, jossa ylistetään Tuuheapartaisen Insinöörin viisautta, ja teekkariuden ylivertaisuutta. Wappuviikko huipentuu suureen Mantan lakitukseen, missä koko teekkarikansa pyhitetään seuraavaksi vuodeksi. Myös fuksien initiaatioriitti sijoittuu Wappuun. Wappuviikolla on myös muita tärkeitä tapahtumia, kuten teekkariu-

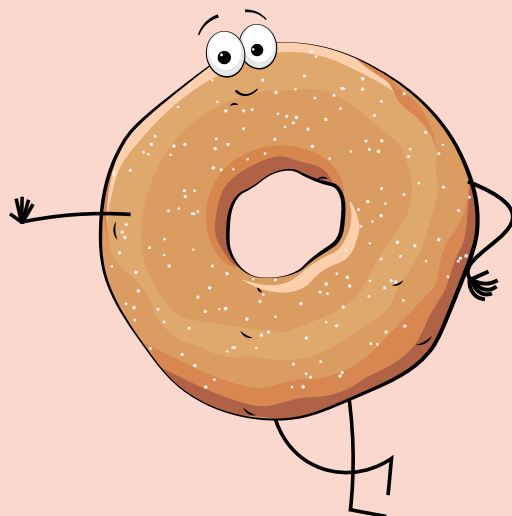
den ilosanoman eteenvieminen sekä lehti-
en että radiolähetysten avulla. Myös monet
vappuperinteet pidetään mielessä Wappua
viettäessä, kulttuurien vaikuttaessa toisiinsa.
Nykyinen Wappu on siis ottanut vaikutteita,
kuitenkin pysyen täysin omana juttunaan.

Osa 4. Yhteenveto ja loppusanat

Teekkarit ovat siis kaikenkarvainen joukko,
joita yhdistää yhteinen mielenkiinto
tekniikkaan. Tämän lisäksi teekkarit
pitävät yhtä, jopa kiltarajojen yli, ja pyrkivät
kehittämään kaikkien elämää paremmaksi,
esimerkiksi tekniikan keinoin. Teekkarit ovat
yhteisö, joka juhlii, laulaa ja opiskelee yhdessä.
Teekkarille ei ole väliä kuka olet, vaan olet
aina hyväksytty. Todellinen teekkariutus on sydämen
teekkariutta, joka kantaa läpi elämän,
valmistumisenkin jälkeen.

Teekkarien tutkiminen on ollut antoisaa. Olen
oppinut heidän riiteistään, omalaatuisesta

luonteestaan sekä rikkaasta teekkariperinteestä.
Teekkariutus on harvinainen yhdistelmä
kaikkia elämän osa-alueita, jotka muodostavat
täysin ainutlaatuisen elämäntavan kaikille
teekkareille. Vaikka teekkarit ovatkin
yksilöinä aivan uniikkeja, he muodostavat
yhdessä teekkarikuntana kuvan kaikkein
suurimmasta, Tuuheapartaisesta Insinööristä.
Tähän täydellisyyteen on hyvä pyrkiä myös
teekkarikansan ulkopuolelta.

OKMETIC

- KESÄTYÖPAIKKOJA
- LOPPUTYÖ- JA HARJOITTELUPAIKKOJA
- VAKINAISIA TYÖPAIKKOJA

Okmetic on maailman seitsemänneksi suurin piikiekkovalmistaja ja korkean suorituskyvyn piikiekkojen toimittajana todellinen edelläkävijä. Elämme vahvan kasvun aikaa ja investoimme Vantaan tehtaalle yli 100 miljoonaa euroa vuosien 2017-2021 aikana. Tämä tarkoittaa sitä, että tarvitsemme jatkuvasti uusia osaajia monenlaisiin tehtäviin.

www.okmetic.com | ura.okmetic.com

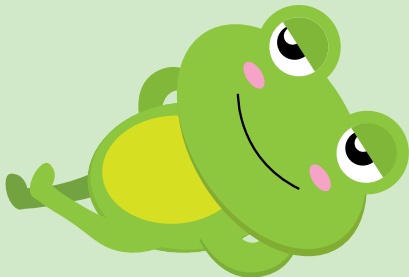
Sammakkopalsta

"Ei mun ongelma oo et en saa sitä ulos vaan et en saa sitä sisään!"

N. Ylläspuro

"Mä oikeesti teen ihan mitä vaan jos mä saan euron!"

Lenna Jehtovirta

"Mä teen nyt sellasen brutaalin vedon et otan housut pois."

Puheenjohtaja saapuessaan paikalle

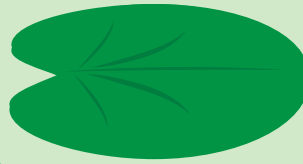
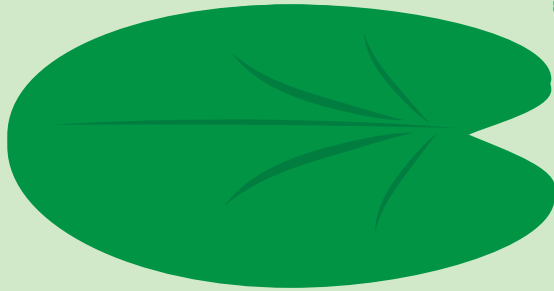
*"Siitä on ikuisuus ku oltiin kahestaan sähköllä."
"Niin, molemmat on jo vaihtanu alaa."*

Among sussa kuultua

*"Haluuks säki tulla satuttaa
itseäs mun luo?"*

BDSM Queen

*"Yrittänyttä ei laiteta,
yrittänyt tapetaan."*

Kippari Konna

*"Mää voin antautua jottei
Kouvolan kansalaisten tar-
vitsisi kärsiä vaikka ne sitä
ansaitsevatkin!"*

Aapinen

*"Jos on hyvä syy nii saa lisää opintoaikaa.
– Nii! Vois hankkiutuu raskaaks nii voi
dokaa enemmän."*

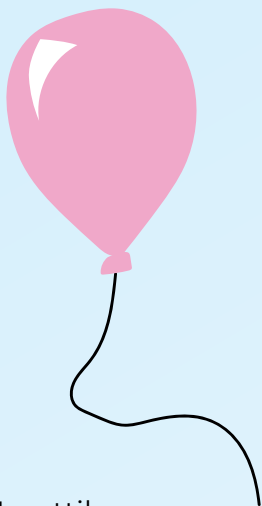
El Mama

*"Nythän on viikko, tai siis eiks
nyt oo niiku tää viikko"*

Lähiörotta

"Historia on menneisyyttä."

Hyvä Jaatiainen

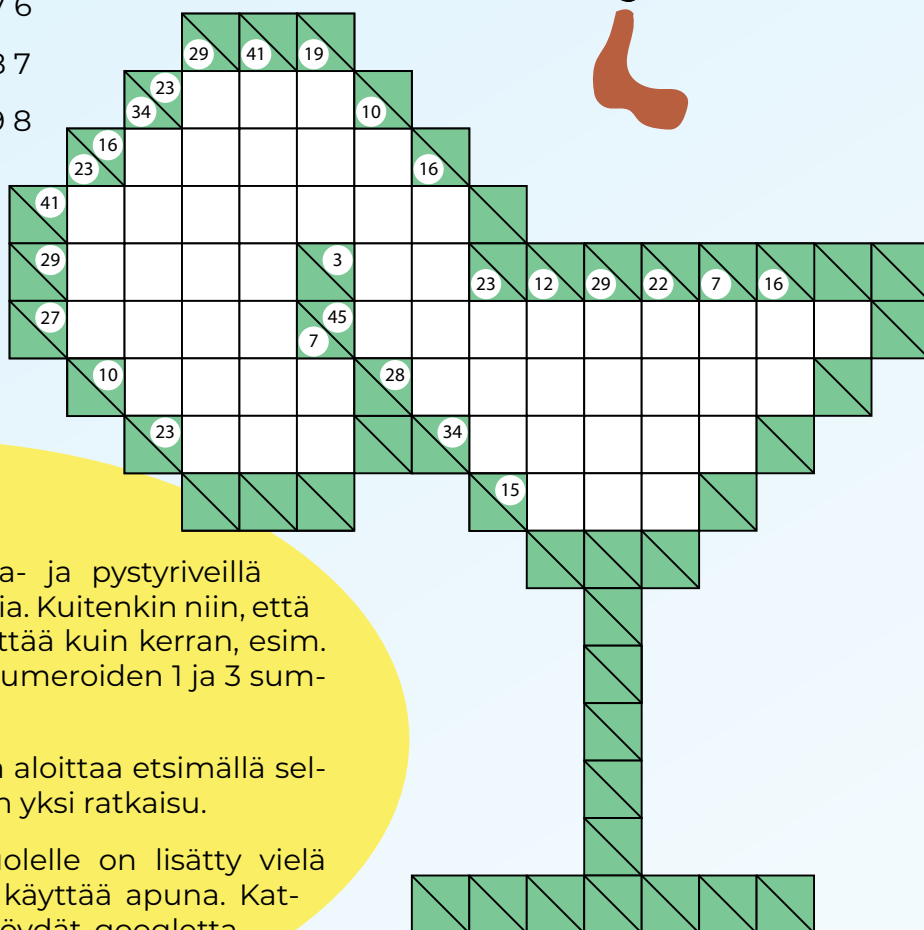
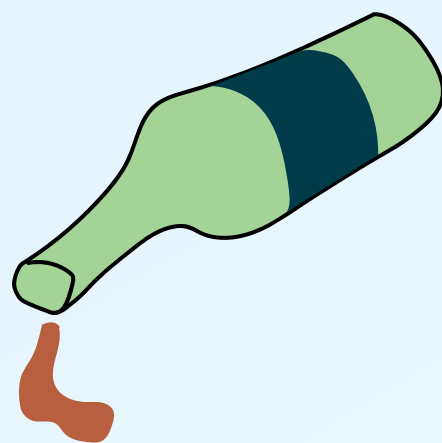

HIRVEN PUUHANURKKA

Kakuro - Lunttilappu

3 = 12 44 = 9 8 7 6 5 4 3 2
6 = 1 2 3 42 = 9 8 7 6 5 4 3
10 = 1 2 3 4 39 = 9 8 7 6 5 4
15 = 1 2 3 4 5 35 = 9 8 7 6 5
21 = 1 2 3 4 5 6 30 = 9 8 7 6
28 = 1 2 3 4 5 6 7 24 = 9 8 7
36 = 1 2 3 4 5 6 7 8 17 = 9 8
45 = 1 2 3 4 5 6 7 8 9

Kakuro

Kakurossa lasketaan vaaka- ja pystyriveillä olevien numeroiden summia. Kuitenkin niin, että samaa numeroa ei saa käyttää kuin kerran, esim. 4 muodostuu ainoastaan numeroiden 1 ja 3 summasta sillä $2 + 2$ ei käy.

Ristikön ratkaisu kannattaa aloittaa etsimällä sellaisia summia, joihin on vain yksi ratkaisu.

Lukijoiden toiveesta yläpuolelle on lisätty vielä lyhyt lunttilappu, jota voit käyttää apuna. Katavampia lunttitaulukoita löydät googletamalla "kakuro table".

Nonogram

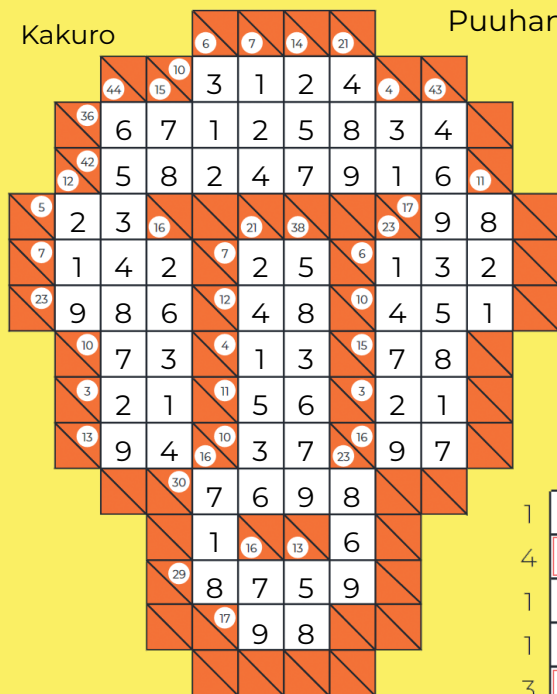
Nonogramissa tarkoitus on piirtää kuva värittämällä ruutuja pikseleiksi. Numerot sivussa ja ylhäällä kertovat, kuinka monta perättäistä ruutua tulee värittää. Väritettyjen ruutujen välissä on vähintään yksi tyhjä ruutu.

Ratkaisu kannattaa aloittaa suurimpien numeroiden etsimisestä.

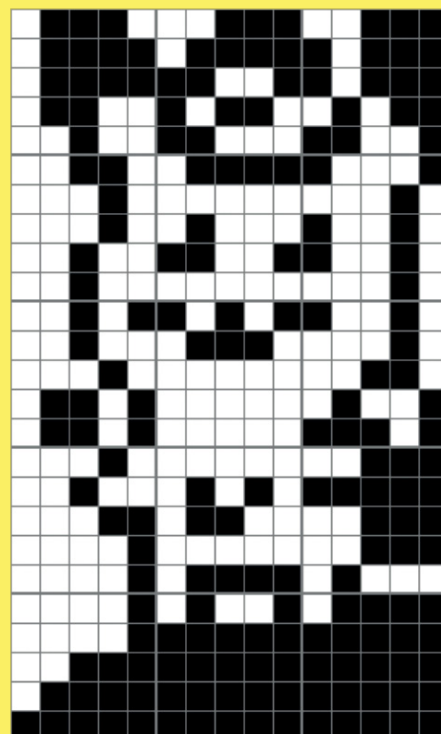
	2			1							5				1
	1	2	2	2		3		5	5	5	1	11	3	2	2
	3	4	4	4	4	4	14	4	7	7	2	1	2	2	2
2 4 1															
2 6															
1 8															
8															
8															
1 1															
1 1 1 2															
2 1 1 2															
2 1 2 1															
1 2 1															
1 2 1															
12															
10 2															
11 2															
12 1															

Kakuro

Puuhanurkan 2/2020 oikeat vastaukset

Nonogram

Laivanupotus

	2	3	3	1	1	1	3
1						X	
4	X	X	X	X			
1						X	
1				X			
3	X	X	X				.
1						X	
3		X	X			X	

Ehkä Odin ehkä en

Teksti ja kuvat: Ilmari Kasvi ja Miika Koskela

Valwhat? Valhaip!

2010-luvun puolivälissä ilmestyi monia uusia pelifirmoja, joilla oli hyvin selvä tavoite: "What if minecraft but no are cube?". Open-world early-access survival simulaattoreita tunki ovista ja ikkunoista, kunnes ne vaipuivat ikuisen pre-pre-alpha-vaiheen unholaan tai muuttuivat battle-royale peleiksi. Selviytymissimulaattorit yrittivät kukin tehdä omaa versiotansa karusta julmasta maailmasta, jossa piti luoda tyhjästä itselleen piilopirtti hirviöiden, yleensä zombien, asuttamaan erämaahan. Tyhjästä kaupungeista piti etsiä elintärkeitä asioita, kuten vettä, ruokaa, aseita tai positiivisia steam-arvosteluja. Monesti näiden pelien ongelmaksi muodostui täysin kaoottinen käyttöjärjestelmä. Tuhansittain erivärisiä seinäpalikoita rakennettiin sadoista eri raken-

nusmateriaaleista, jotka tukkivat selviytyjän pienen repun. Vaihtoehtoisesti laaja selviytymiseen tehty maailma oli valtava, mutta tyhjä, ja minkään järkevän etsiminen kesti ikuisuuden, ja aloituspisteeseen päätyy hyvin nopeasti, kun syö vahingossa mädäntyneen ananaksen.

Survival-pelien virta kuihtui kuitenkin aikanaan, mutta helmikuussa 2021 ilmestyi markkinoille uusi early-access open world survival titteli viikinkitwistillä: Valheim.

We Kingit

Pelaaja tiputetaan aloituspaikkaan, josta pienellä ohjastuksella neuvotaan mitä pelissä voi tehdä ja samalla annetaan löyhästi pelin tarkoitus: viisi kappaletta pomovastustajia, joita hieman teasataan näyttämällä niistä karkeitä kalliopiirustuksia. Bossit eivät tosin ole mikään käsky pelaajalle. Vaikka pelin koko sisältöön pääsemiseen ne eivät ole edes pakollisia, niiden ohittaminen tekee pelistä hankalampaa. Kuitenkin pelaajalle annetaan vapaat kädet lähteä tekemään mitä huvittaa.

Pienen seikkailun jälkeen huomaakin olevansa selkeästi jonkinlaisella saarella, josta löytyy toisistaan enemmän tai vähemmän eroavia alueita. Näitä "biome" alueita onkin muutamaa sorttia ja ovat selkeästi aina toinen toistaan vaarallisempia alueita tallustella. Alun aurinkoinen niitty saattaa muistuttaa lapsuuden koronattomien kesien ulkonajuoksentelusta, mutta vierestä löytyvä suo taas aiheuttaa helpostikin aloittavalle pelaajalle painajaisia erinäisten limahirviöiden muodossa. Kuolema ei tosin ole loppu, vaan sen kohdatessa tiputtaa hautakiven ja herää viimeksi käyttämästään sängystä, tietenkin ilman kaikkea sitä, mitä kantoi mukanaan kuollessaan. Tässä tilanteessa tuleekin yleensä pieni nakujuoksu kohti omaa hautaa, jotta kaikki arvoesineet sekä varusteet saisi kerättyä takaisin. Tämä tuokin osittain pienen ristiriidan peliin, seikkailu on vahvasti pelin tarkoitus, kuitenkin liian etäälle meneminen saattaa aiheuttaa useamman tunnin session, jonka aikana yrittää lukuisia kertoja kerätä takaisin alkuperäisen kuoleman aikana tippuneita esineitä. Tämä saattaisi lannistaa seikkailuhalua, mutta selkeästi jaotellut biomet viestivät pelaajalle, milloin on aika lähteä häntä koipien välissä kohti turvallisempia seutuja.

Matkan varrella pääsee survival-genreen kuuluvalla tavalla keräämään kaikkea minkä irti saa, puiden kaataminen ja metallin hakkaaminen hakulla ovatkin yksi eniten aikaa vieviä yksittäisiä tekoja pelin aikana, joita pääsee toistamaan useaan kertaan. Uudet alueet tuovat uusia metalleja jotka taas avaa uudenlaisia esineitä rakennettavaksi. Progressio on suhteellisen selkeää. Kerää riittävä varustus seuraavaa bossia varten, kaada bossi, siirry vaikeammalle biomille ja aloita siellä uusien materiaalien kerääminen, jotta saat parempia varusteita ja taas suunta kohti seuraavaa bossia. Varusteiden lisäksi on peliin ujutettu varsin toimiva ruokailumekaniikka. Monissa genren peleissä ruoka on äärimmäisen tärkeä ja jota ilman oma hahmo kuolee nälkään. Tätä ei kuitenkaan Valheimissa tapahdu. Hahmolla on oma lyhyt HP-mittari, mutta tätä voi kasvattaa syömällä, tehden ruoasta enemmänkin hetkellisen varustuksen kuin elämän ja kuoleman erottavan raaka-aineen.

Kontrollit on hyvin simplifioitu versio action rpg -peleistä: lyö, lyö vähän kovempaa, torju ja väistä. Erikoisempia mekaniikoita ei pelissä päästä kokemaan, ainakaan nykyisellä mallillaan. Kuitenkin tämä antaa pelaajalle kaikki avaimet jo heti kättelyssä. Pelin aikana ei tiputella uusia "tässä uusi superliike" -tyyppisiä temppuja, vaan pelaajan on itse hyödynnettävä aseiden perusmekaniikkoja ja ominaisuuksia hyödykseen. Asetyypit tarjoavat pientä vaihtelua, mutta suurin osa tarjoaa vain klassisen "heilauta asetta" -tyyppisen hyökkäyksen. Suurimman eron tuovat lähinnä jouset ja niiden monet eri nuolityypit. Maailmalle ripotellut lukuisat hirviöt ovat hyvin temaattisesti sopivia omaan biomeensa, niityillä löytää villisikoja ja peuroja, kun taas lumisilla vuorilla susia ja lohikäärmeitä. Näillä monstereilla on omat optimaaliset lähestymistapansa, esim. villisikaa voi käydä haastamaan nyrkeinkin, mutta viisi metriä pitkää peikkoa, joka heiluttaa melkein yhtä pitkää puunrunkoa, ei ole

fiksua haastaa suoraan edestä, ainakaan ennen kuin on tottunut pelin kontroleihin. Jokaisen bossin kaatamisen jälkeen perushirviöt saavat pientä steroidiruisketta. Vaikeampia versioita löytyy useammin ja hirviöiden määrä kasvaa. Tämä pitää vanhatkin alueet haastavina, mutta toisaalta estää sen, että levähdyspaikkoja pystyy harvemmin etsimään muualta kuin aloitusniityltä.

Samoin kuin monissa muissa survival-peleissä, rakentelu on merkittävä osa pelaa- mista. Mihinkäs muuhunkaan sitä kuluttaisi tonneittain puuta? Perusrakentelupalikoina toimivat muutama kymmen erilaista seinä-, lattia-, kattopalaa, joita voi koristaa niin käytännöllisillä rakentelupöydillä, kuin koristekalusteilla, kuten hirviöiden irtopäillä. Vaikka paloja ei olekaan merkittävästi, ne antavat tarpeeksi sijoittelu- ja asentovaihtoehtoja, että oman mieleisen viikinkikylän saa rakennettua hyvinkin helposti. Oman talon ja kylän suunnittelussa auttaa myös erinäiset maastonmuokkaustyökalut, joiden avulla on helppoa aloittaa oman elämän "suo, kuokka ja Jörn" -elämäntarinansa.

Pelin sisällä on yllättävän vaikeaa huomata, että kyseessä on tosiaan Early Access -peli, sillä se mitä pelistä löytyy, on yllättävän hyvin hiottu. Asiaa auttaa myöskin kehittäjien valitsema art style, joka on kaunis omassa yksinkertaisuudessaan. Tyylikkäästään valoefektit ehostavat tunnelmaa, ja pelissä tulee vastaan monia hetkiä, jolloin haluaa vain katsella ympäriinsä ja nauttia maailman kauneudesta, jota ei ole tarpeeksi korona-aikana päässyt harrastamaan.

Nämä pelin erinäiset ominaisuudet ja pelisuunnittelun päätökset johtavat kokonaisuuteen, joka yksinkertaisesti toimii. Valheim ei ole maailman monimutkaisin selviytymispeli eikä sen tarvitsekaan olla. Sen perusta on hyvällä mallilla ja jo nyt peliä voisi suositella sellaisenaan. Kuitenkin Early Access -pelien mukaisesti tulevaisuus on aina hyvin epäselvä. Monet onnistuneetkin tuotokset jäävät kes-

ken tai muuttavat suuntaansa suoraan päin seinää. Valheimin nykyisellään on saanut yli kuusi miljoonaa pelaajaa pauloihinsa ja arvostelut ovat melkein läpikotaisin positiivisia, eli ainakin alun suunta on hyvinkin lupaava.

Kasvin risut ja ruusut

Yllätyin miten hyvin peli ylläpitää tasapainoa. En tarkoita tällä nyt aseiden tehokkuuden tasaisuutta, vaan mekaniikkojen toimivuutta. Syödä pitää, mutta sapuskaa löytyy ja hetken työllä on varastoja useammallekin päivälle. Rakennettavaa löytyy, mutta se avautuu pelin edetessä pala kerrallaan, eikä reseptit tunnu pursuavan ovista ja ikkunoista, ja silti niitä riittää mielikuvituksen toteuttamiseen. Uudet alueet "avautuvat", kun edellinen on suoritettu ja vastaan kömpivät möröt tuntuvat reiluilta vastuksilta, kun niiden aika on koittanut. Jos seikkailee tasangolle hieman liian aikaisin, niin vastaan voi tulla se paljon huhuttu hytty ja sitten on jo myöhäistä ottaa jalat alle.

Käyttöjärjestelmän yksinkertaisuus, askeettisen kaunis maailma, sekä uusien löytöjen ensikokemukset tekevät pelistä mielekkään viikinkiseikkailun. Ensimmäinen metsänpeikko pakotti uudet seikkailijat pakosalle, ensitapaaminen Odinin kanssa oli jopa hieman kuumottava ja ensimmäinen puu kaatui päälle.

Pelimukavuutta hieman häiritsee esineiden hallinta. Valheimista ei löydy mitään "tuhota tämä esine" toimintoa, jolloin päämajan läheiset niityt ovat täynnä epämääräistä roskaa, kuten luunpalasia, kiviä ja risuja jotka kertyvät taskuihin automaattisesti. Rakennettavat arkut ovat alkupelissä rasittavan pieniä, ja niitä pitää rakennuttaa kellari täyteen, jotta kaikki pontankankeitoainekset voisi järjestellä fiksusti. Lisäksi pelin edetessä lähiniittyjen hirviöt voimistuvat, mutta hyvin vähän, ja mustan metsän puumaahiset ovat enemmänkin rasite kuin haaste. Lisäksi ne

puudottavat puoli repullista epämääräistä roinaa.

Mutta, koska kyseessä on vielä early access -titteli, uskon, että pikkuvikoja tullaan vielä paljon hiomaan, joten en nurise niistä enempää.

Merimatkailut eivät tosin sovi kaltaiselleni foobikolle, vaikka ovatkin upean näköisiä.

Miikan mietelmät

Henkilökohtaisesti nämä survival genren hiekkalaatikkoleikit eivät kuulu millään mittarilla omaan mukavuusalueeseen, jopa Minecraft ei ikinä päässyt iskemään. Kuitenkin Valheim tarjosi itselle hieman erilaisen lähestymiskulman. Se on osittain selkeän päämäärän ansiota: "kaada nämä 5 bossia ja niiden välissä kehitä hahmoa, jotta olet tarpeeksi vahva niitä varten". Toisaalta väittäisin, että monesti hyvin mustavalkoiset ja monimutkaiset mekaniikat on yksinkertaistettu sopivasti, kaikki on helppo oppia ja mikään ei ole liian vakavaa. Tämä sopii itselle varsin mainiosti. Miljöönä viikinkiseikkaulu on tervetullut asukas, kaikkien harmaiden kerrostalokortteleiden välissä tapahtuvien zombihippojen keskelle.

Edistys on selkeää, uusi miekka, joka helpottaa hirviöiden kaatoa tai uusi laajennus omaan kotitaloon. Tuntuu, että aina saa jotain aikaiseksi, jopa pienelläkin pelisessiolla. Pelissä kuitenkin tulee varmasti progressio-ongelma eteen, sillä olemme nyt kaatanee neljännen bossin ja vain yksi on jäljellä, enkä osaa sanoa, pystyykö peli pitämään mielenkiintoa yllä tulevien päivitysten avulla kuinka hyvin. Jos haluaa mitata pelin arvoa raa'asti pelitunneilla, niin noin 15 euroa maksavassa pelissä on nyt puita kaadettu päältä 40 tunnin verran ja edessä on varmasti parisenkymmentä lisää. On sitä huonompiakin tuntihintasuhteita nähty.

Ongelmia toki on myöskin, muutama asia olisi ehkä vaatinut hieman selkeyttä pelin aikana. Peli luottaa todella paljon omaan maailmangenerointiin, että pelaaja kohtaa oikeat paikat ja kokemukset, jotta peli avautuu oikealla tavalla. Kipusimme melkein kymmenen vuotta läpikotaisin, jotta löytäisimme yhden bossin lokaation. Tämä venytti peliä hieman liikaakin ja tappoi hetkellisesti mielenkiintoa. Pelin tavarahallinta ei ole täysin loppuun ajateltu ja kotikonnun ympärillä onkin maassa miljoonittain eri esineitä, joita ei yksinkertaisesti tarvitse, mutta jotka eivät tuhoutu automaattisesti. Samalla myös bossien tuoma hirviöiden määrän kasvatus haittaa yksinkertaisia toimia, puiden hakkaaminen on aivan mahdotonta ilman, että joka minuutin välein huomaa olevansa piiritettyinä perushirviöiden toimesta, jotka kaatuvat yksittäisellä iskulla... Tässä huomaa nopeasti, että enemmän heiluttelee kirvestä hirviöiden kalloon kuin mitä puun runkoon ja se ei varsinaisesti ole hauskaa tai haastavaa.

Parasta on kuitenkin se, miten jokaiseen pelituntiin sisältyy jokin huikea seikkaulu, alussa eksyminen peikkojen keskelle ja sen aiheuttama pako paniikissa ei unohdu millään ja ensimmäinen peikon kaato taas toi huikean fiiliksen. Ensimmäinen laiva ja sillä useamman tunnin purjehdus oli oikeasti hyvin mielenlenterveyttä parantava kokemus kaikessa rauhallisuudessaan. Ja varmaan viimeisin aivan hervottoman vuoren huipulle kapuaaminen ja sieltä alas katsominen ovat pelin sisällä once-in-a-lifetime kokemuksia. Tähän mennessä peli on tarjonnut näitä hetkiä taasisesti ja pitänyt viihteen sekä mielenkiinnon huipussa. Toivon mukaan näitä hetkiä on edessä lisääkin.

Nyt ei Valhöllitä!

Mutta mitä sitten tehdä, kun on nujertanut kaikki viisi bossia? Pelin rakennustyökalulla voi rakentaa valtavia viikinkikyliä Valheimin saaristoon, ja pelin subreddit on täynnä mitä mielettömämpiä rakennelmia, jotka saavat oman ulkokuuussin näyttämään entistäkin pateettisemmalta. Valheimin suuret meret voi myös kartoittaa ja matkustaa jopa maailman laidalle Jormungandirin lounaaksi.

Valheim sai nopeasti suuren suosion, ja sitä kautta paineita siitä miten peli kehittyy tulevaisuudessa. Avoimen suunnittelunsa ansiosta maailmaan voi tietysti lisätä uusia vaikeampia pomovastuksia, uutta materiaalia, mistä voi rakentaa taas hieman terävemmän nuijan, sekä uusia alueita, joihin sijoittaa entistäkin häijympiä öhkömonkiäisiä. Nykyisestä versiosta löytyykin jo kolme käyttämätöntä aluetta, Ashlands etelän lämmöstä, Deep North todella syvältä ja Mistlands suoraan araknofoobikkojen painajaisista. Lisäksi taivasta koristavat maailmanpuun oksat vaikuttaisivat mielenkiintoiselta paikalta viikinki-seikkailulle. Haasteeksi tulee kuitenkin pitää peli mielekkäänä, ettei jokainen haaste toista itseään. Päivitysten osalta kuitenkin seuraava puoli vuotta keskittyy käytännössä vain ole-massa olevan laajentamiseen, tämä tekee

pelin isommaksi ja mielekkäämmäksi uusille pelaajille, mutta he jotka ovat jo kaataneet viimeisen bossin ja valmistaneet parhaat mahdolliset varusteet joutuvat odottamaan uusia seikkailuja loppuvuoteen, mikä on osittain sääli.

Merkintä Loki-kirjaan

Valheim tarjoaa loistavaa ajanvietettä generessä, joka on ylisaturoitunut erilaisilla mukanokkelilla keksinnöillä. Se pyrkii rakentamaan vahvan pohjan, joka on mahdollisimman lähestyttävä jopa niille, jotka eivät normaalisti pelaa survivalpelejä erityisemmin. Peli on charmikas sekä lämminhenkinen ja sen parhaat puolet tulevat esiin kavereiden kanssa seikkaillessa.

